

εὐγενεστέρου αἰσθημάτων καὶ δυναμένου νὰ ἀντιροπῆσθῃ τὴν πρὸς τὴν κακίαν φορὰν σου, παρυσίασον σεκυτῶ καὶ ἄφρονον τὴν διάνοιάν σου ὑπ' αὐτοῦ νὰ καταληθθῇ. Ἐὰν ἐπιθυμῆς νὰ ἀπαλλάτῃσαι τῶν κακιῶν, ἐὰν αἰσθάνῃσαι τὴν ἐκ τούτου εὐτυχίαν, σύλλεγε ἐν τῇ ῥοῇ τοῦ βίου σου τὰς εὐγενεῖς ἐντυπώσεις ὅσαι σοὶ προβάλλονται, διατῆρει ἐκείνας, αἵτινες εἶδες ὅτι βαθύτερον συνεκίνησαν τὴν ψυχὴν σου, καὶ ὁπόταν σοὶ ἔλθῃ δεινὴ τις στιγμή, ἀντίταξον πρὸς τὸ δλέθριον αἰσθημα τὴν ἐκ τούτων ἀρμόζουσαν καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι θέλεις ἐξέλθαι νικητῆς ἐκ τῆς πάλης.

\* \* \*  
Ὅποταν ἄλλοι διὰ λόγων ἢ πράξεων βαρεῖάς σοι ἐπιφέρωσι πληγὰς, κειρὸς εἶναι νὰ σκεφθῆς ὁπόσῃ λύπῃς παρὰ τὴν καθίστασαι, ὁμοίως καὶ σὺ πρὸς τοὺς ἄλλους πολλάκις φερόμενος. Λυποῦ τοὺς ἄλλους, ὡς σὲ, καὶ ἕκαστον βέλος κατ' αὐτῶν ῥιπτόμενον θεωρεῖ ὅτι φέρεται κατὰ τοῦ στήθους σου. Αἰσθάνομενος οὕτω τὰς πικρίας τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχιῶν, μηδέποτε ἄνευ σκοποῦ ὠφελείας λύπει τοὺς ἄλλους. Οὕτως, ἐὰν δὲν ἐλπίζῃς νὰ τύχῃς παρ' ἄλλων τοῦ ἴσου, τοῦλάχιστον θέλεις ἔχει γλυκεῖαν πρηγορίαν, ὅτι τῶν δεινῶν σου δὲν εἶσαι σὺ ἡ αἰτία καὶ θέλει ἀνταρτεῖλαι ἡμέρα, καθ' ἣν ἀπολύσεις ἀνταμοιβὴν τῆς ὑπομονῆς σου.

\* \* \*  
Διὰ τί ἀδύνατον μὴ κατορθῶν ὅ,τι ἡ διαγωγή σου καθιστᾷ ἀδύνατον; Πυῦσον νὰ ἐλπίζῃς ὅτι δύνασαι νὰ ῆς ἔρμαιο ταπεινῶν αἰσθημάτων καὶ συγχρόνως νὰ εὐρίσκῃς πρόθυμον τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων ἐκείνων, ἅτινα ἠδύναντο νὰ σὲ καταστήσωσιν εὐτυχῇ. Παραδίδων σεκυτὸν εἰς τὰς ἀγενεῖς διαθέσεις σου, οὐδὲν ἄλλο κατορθοῖς εἰμὴ ἐριννὺς αἰωνία συντροφῆς σου νὰ γείνη, ἧτις νὰ σὲ καταταρανῇ, αἰωνίως ζῶσαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τὴν ἀπεχθῆ εἰκόνα τοῦ παρελθόντος σου παρουσιάζουσα. Πρόσεχε καὶ φοβοῦ πολὺ, διότι εἰς ἀχνὸς μέχρι τοῦδε ἐπλανήθης πέλαγος· λίχν μακρὰν εἶναι ἡ ξηρὰ, τὸ κύμα ὀργίλον μυκᾶται καὶ εἶναι φόβος μὴ καὶ εὐθυπορῶν ἐν τῷ μέλλοντι, μηδέποτε πλέον δυνήθῃς νὰ φθάσῃς εἰς λιμένα.

\* \* \*  
Ἐὰν θέλῃς νὰ ζήσῃς εὐτυχῆς, προσπάθησον νὰ θέσῃς κύριον σκοπὸν τοῦ βίου σου ἀρχὴν ἀνωτέραν τῆς ὑλικότητος, ἣν δὲν φοβείσαι νὰ ἀνκτρέψωσι τὰ ἀνθρώπινα συμφέροντα καὶ τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Ἀτένισον πρὸς τὸν γενικὸν τῶν πάντων σκοπὸν, καὶ διὰ τῶν ἀσθενῶν σου δυνάμεων ἐργαζόμενος, προσπάθει νὰ τείνῃς πρὸς αὐτόν. Οὔτε τὰς μομφὰς, οὔτε τὰς ἀδικίας τότε τῶν ἄλλων θέλεις φοβηθῆ, διότι αὐταὶ οὐδὲν κωλύουσι τὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν ὁδόν. Μηδέποτε

δειλιάσῃς· διότι δύναιμι ἀνθρωπίνης ἀνωτέρας μακρόθεν σὲ χειραγωγεῖ καὶ σὲ διαφυλάττει. Καὶ σὲ καὶ πάντα τὰ σεκυτοῦ ἀφιέρωσον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ μὴ διαστάσῃς λαμπρὰς δι' αὐτὴν νὰ καῆς, ὅταν ὁ λόγος σὲ διατάξῃ.

ΕἶΝΟΣ.

## ΑΛΗΘΕΙΑΙ

\* \* \*  
Ἐν τῷ βίῳ τῶν ἐθνῶν ὑπάρχουσιν ἐνίοτε κρίσιμοι χρόνοι στιγμαὶ καθ' αἶς καὶ μιὰς μόνης ὥρας ἢ παρὰ μέρους ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀπώλειαν δλοκλήρου ἑκατονταετηρίδος.

\* \* \*  
Μία φουχτα καλῶν πράξεων ἔχει πλειότεραν ἀξίαν ἐνὸς κοιλοῦ ἐπιστήμης.

## ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Μαλλίαν κούβερτα πιάσθησαν οἱ δύο κριτικοὶ μάς. Ὁ ἕνας λέγει: "Ποιητὴν διὰ νὰ ὀγάλη ἡ γῆ μας νὰ γείνη πόλις ποιητικῆ καὶ ἄτμοσφαιρα πρέπει" καὶ εἰς τὸν ἴδιόν μας ὄρανον ὅ,τι ζητεῖ δὲν βλέπει. Ὁ ἄλλος λέγει: "Ὁ ποιητῆς δὲν γίνεταί, γεννᾶται", ὁ ἄλλος λέγει, ἀλλ' ὅμως τῆς γεννήσεως τὰ ὅρια ἐκλέγει· τὴν Ποίησιν ἀπ' τὴν ὁδὸν Σταδίου ἐξορίζει, καὶ εἰς λόγους μόνον καὶ εἰς βουνὰ μάς τὴν περιορίζει. Λέγει ὁ ἕνας: "Φράγκικο ἐφόρεσε καπέλο, καὶ Ποίησιν μὲ φράγκικο καπέλο δὲν τὴν ὀλέω." Ὁ ἄλλος λέγει: "Ἡ Ποίησις δὲν θέλει ξένα χνώτα, τὴν φουστάνελλαν αἶ φορῇ καὶ αἶ τρώγῃ τὴν μομπούτα!"

Ὁ φίλοι, ἀγαπήσετε καὶ συμφιλοθήητε, ἀφοῦ ἔς τὸ κάτω τῆς γραφῆς καὶ οἱ δύο συμφωνεῖτε. Διότι, μὴ πρὸς ἄρα; καὶ μὴ συμπάθεισας, δίκαιον ἔχετε καὶ οἱ δύο καὶ ἄδικον καὶ οἱ δύο σας. Καὶ, δὲν τοὺς κέμνον βέβαια τοὺς σπόρους οἱ τεχνίται. Καὶ, ἀν τὸν θέλῃς γόνιμον τὸν σπόρον, ἀπαιτεῖται νὰ εὖρη δύναμις τὴν γῆν, ὄρασιον τὴν ἄτμοσφαιρα. Πάγει καλὰ. Πλὴν δεῖξετε ἔς τὸν κόσμον πέρα πέρα ποῦ εἶναι γῆ τόσον πτωχῇ, ὄρασιον τόσον ὀλίγη, ὅστε χορταρεῖ δὲν βιαστῇ ἄνωθεν δὲν ἀνοίγει; Εἰς ἕνα μέρος πλάτνους, ὄρασιον ἄλλου φουτρόναι, ἄλλου ἡ τρανταφυλλία καὶ ἄλλου ἡ ἀνεμώνη τὴν γῆν ὁ Πλάστης ποῦ πτωχὰ ποῦ πλούσια στολίζει, ἀλλ' ἡ πτωχὰ ἡ πλούσια παντοῦ τὴν πρηναίξει.

Λοιπὸν μὴ ἀπελπίζετε καὶ μὴ μοιρολογεῖτε. Πάντα ἡ ποίησις θὰ ζῇ, καὶ Χρόνον δὲν φοβάται· ἐνὸσφ τ' ἄτρα τ' ὄρανον γονοῦν φωτιὰ γεμάτα, καὶ ἡ φύσις ἔχει ἀνοίξιν καὶ ἡ ἀνθρωπότης νεῖατα. "Ὁχι, ὦ φίλοι κριτικοὶ, μὴν εἰσθ' ἀπελπισμένοι" ὁ σπόρος τῆς ποιήσεως ἔς τὴν γῆν μας πάντα μένει, πλὴν θέλει κόπον καὶ καρδίαν καὶ ὑπομονὴν, καὶ ἀδρήσῃ, νὰ γείν' ὁ ὀάμινος πλάτνους, τὸ ὄρασιον κυπαρίσσι! Τὴν φλόγα τῶρα σβύσετε ποῦ τόσον σας ἀνάπτει. Δὲν ὀφείλει τὴν ποίησιν ὁ θρηνός σας; τὴν βιάπτε. Ἄντι νὰ κλαίτε, λέγετε καὶ ὁ ἕνας σας καὶ ὁ ἄλλος τὰ λόγια ποῦ πένθ' ὄρασιον τῆς ποιήσεως ὅπου καὶ ἂν πᾶς ἀνθρώποι, πλὴν τὸ πατεῖ κανεὶς συχνὰ καὶ δὲν τ' ἀναγνωρίζει."

Ἰουνίος, 1877.

Δ. Β.

## ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐκθεσις τυπογραφικῶν ἔργων ἐν Λονδίνο.

Μηνὶ ἰουνίῳ 1877 συμπληροῦται τετρακοσιετηρὶς ἀπὸ τῆς εἰς Λονδίνον εἰσαγωγῆς τῆς τυπογραφίας. Κατὰ πρόσκλησιν τοῦ δημάρχου συ-